

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Consultationes Theologicæ Et Spirituales Christiani verè fidelis & verè devoti ...

... De Excellentissimis Jesu Christi Dei-Hominis

Louis François <d'Argentan>

Augustæ Vindel. ; Dilingæ, 1723

VD18 80217931

Art. V. Qua ratione formatum sit adorandum Corpus Jesu C[h]risti in
Virginali sinu Matris suæ.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45509

sed semper intentus, quomodo argumentum colloquii sui magis
suae satisfaceret curiositati circa sensibile, interrogavit ipsum.

ARGUMENTUM.

*Quâ ratione formatum sit adorandum Corpus Jesu Christi in
virginali sinu Matris suæ.*

ARTICULUS V.

CUM voluerit DEUS, Filium suum unigenitum esse hominem, videtur mihi, inquiebat Medicus, convenientius fuisse dignitati hujus hominis, si immediate formatus fuisset à manibus Dei, velut corpus primi hominis, quàm nasci ex matre morte aliorum hominum.

Cur Deus non formaverit ipsi Ecclesiasticus, mentem Dei Christo Jesu Patris, Filium suum unicum mittentis in mundum, non fuisse, corpus omnino novum ficut Adamo.

Sed nonne cernis, respondit Christo Jesu Patris, Filium suum unicum mittentis in mundum, non fuisse, ut novum faceret hominem, sed ut repararet illum, quem corruperat & deformaverat peccatum? Voluit, ut is ipse quæret Adamum, & totam ipsius posteritatem, & non homo alius: oportuit ergo, ut propriam nostram assumeret naturam humanam, omnesque infirmitates ejus, ut applicaret remedium ipsi vulnerato, qui acceperat ictum lethalem. Novi probè, potuisse ipsum formare corpus secundi Adami, sicut formaverat illud primi; sed non induisset illud carne Adami, nec apparuisset mundo in forma peccatoris. Verum est, ipsum ingens patratu-

rum fuisse miraculum, si suppeditasset ipsi corpus novum, propriis suis formatum manibus: sed nonne vides, ipsum plura & absque comparatione longè majora patrâsse miracula eâ, quâ usus est, ratione, induendò illum propriâ carne Adæ peccatoris?

Siquidem imprimis, quantum Tria magna prodigia in miraculum, quòd in castissimo suo utero Virgo conceperit ipsumque pepererit permanens eo, quòd Christus Virgo. Jam miraculum hoc sumpsit corpus humanum ex Matre Virgine, valdè extollit gloriam Mysterii Incarnationis in tribus. 1. Filius Dei nascitur ex Patre Virgine secundum divinitatem; nascitur etiam ex Virgine Matre secundum Humanitatem. 2. Pater ipsius æternus communicat illi solus totum suum esse divinum, absque alterius personæ concursu; & Mater ipsius ipsi quoque communicat sola esse suum humanum absque concursu alterius personæ; unde deduci potest, ipsam bis magis esse Matrem ipsius, quàm omnes aliæ matres suorum filiorum matres existant; cum ipsa teneat locum & Patris & Matris; bis etiam majo-

maiores possidere illam in ipsum potestatem. 3. Deus Pater adorari se videt, sibi que famulatum exhiberi à Deo sibi æquali, à quo accipiat plus honoris & gloriæ, quam accipere posset ab innumeris mundis creatis; & sanctissima Virgo obtemperantem sibi videt ipsum Deum; quod majorem parit ipsi honorem, quam si homagium reciperet ab omnibus creaturis, quæ effingi possunt à manu DEI. Sanctus Bernardus attonitus hoc prodigio exclamat: *Utrunque stupor!*

3. Bernardus *Utrunque miraculum! & quod DEUS*
Homil. 1. sup. *femina obtemperet, humilitas absque*
Missus est. *exemplo; & quod DEO femina principetur, sublimitas sine socio.*

Sed quod majus miraculum, quam intueri, quæ ratione corpus Verbi Incarnati efformatum sit in purissimo Genitricis suæ sinu? Quomodo fiet istud, quomodo fieri poterit Mater, permanens virgo? Sanctum Evangelium asserit nobis, hoc esse opus Spiritus sancti, qui eodem instanti, quo Virgo dederat consensum verbis Angeli, ut esset Mater Filii Dei, elegit aliquas purissimi sanguinis, qui in corpore virginali fuerat, guttas, quas juxta piam & devotam cogitationem aliquorum Patrum traxit ex intimo cordis ipsius, eò quod Filius ipsius unicus totum cor, totusque amor esse deberet erga peccatores, ut cor Matris ratio-

ne quâdam dicere posset, quod cor Patris: *Eructavit cor meum* Psal. 44. *Verbum bonum;* id est, ex proprio corde meo produxi, & genui Verbum: Et Spiritus sanctus, postquam hanc è purissimo corde sanctissimæ Virginis extractam materiam transtulisset ad locum à natura destinatum ad formationem fœtus, formavit exinde in instanti ex omnipotente virtute sua parvum corpus humanum, quod sanctus Bonaventura putat minus fuisse, quam unquam aliquod fuerit, nihilominus tam perfectè formatum cum omnibus suis organis, ut in instanti ipso animatum fuerit magnâ illâ animâ, quæ esse debet gloria, felicitas, & salutis æternæ principium omnibus animabus; & in eodem instanti corpus hoc & anima hæc personalter unita fuere Verbo divino.

Quot, quæso, concurrere pro- Plura miracu-
digi ad conficiendum magnum la: in unico
hoc opus? 1. Quod Virgo sit solo miracu-
gravidâ, manens Virgo, & vir- lo.
ginalis ipsius puritas, dum Ma-
ter efficitur, adhuc perficiatur;
quantum prodigium! 2. Quod
corpus humanum totum sit for-
matum, totumque organizatum
in momento, cum omnibus dis-
positionibus necessariis ad reci-
piendam animam rationalem;
quantum prodigium! 3. Quod
hæc anima locupletata fuerit
perfecto usu rationis in ipso in-
stanti,

Quæ ratione
corpus JESU
Christi for-
matum sit in
utero Virgi-
nis,

stanti, quo creata fuit; quòd exornata fuerit omnibus scientiis, quæ illustrare & perficere poterant intellectum Dei-Hominis; insuper quòd possederit omnem thesaurum gratiarum, quæ sanctificare poterant Sanctum Sanctorum; & denique quòd in ipso creationis suæ instanti hæc anima mox fuerit beata fruens eadem visione Dei, quâ fruetur in æternum, ita ut beatissimæ Virginis sinus primus fuerit Paradisus, in quo anima hominis videre incepit Deum clarè præsentem: quanta miraculorum frequentia: Virgo portat in sinu suo Virum perfectum, DEUM omnipotentem, & Beatum, & beatitudinem omnium hominum.

Prodigia plura stupenda,

O prodigium, admiratio omnium prodigiorum! O miraculum, gloria & portentum omnium miraculorum! Creatura fit Mater Creatoris sui; Virgo puella dat esse illi, qui necessario id habet à seipso ab æterno, quique dedit & dat illud in tempore cæteris creaturis; parvum corpus est indumentum satis amplum ad contegendam totam divinitatem, quantumvis hæc sit immensa; & ille, quem vasta cælorum non capit amplitudo, includitur in sinu Virginis. O magne Deus, quàm admirabilis es in prodigiis, quæ operaris in ineffabili hoc mysterio! O mi JE-

su, quàm ardentèr amas me, in hunc redactus statum amore mei! O quanta amoris & bonitatis abundantia, dum patrare voluisti tanta prodigia ad salvandum animam meam! Eheu! quid facere possum, ut pro his exhibeam me gratum?

Ecce ergò te factum infantem, ô Deus æternè! Tu ergò te meis coram exhibes oculis, in dulcore & suavitate parvuli infantis. O omnipotens Creator mundi! Concutiebar tremore, dum sermo siebat mihi de Deo æterno, de Deo omnipotenti, de supremo Creatore universi. Sed quando verba fiunt de Deo infante, de Deo ubera matris surgente, de Deo plorante, meisque compatiente infirmitatibus, cor meum, durius licet petrâ, colliquefcit & solvitur in amorem. Accedo propius absque metu ad divinum hunc infantem, & parvulorum solitis ipsum audeo demulcere blandimentis, exosculor ipsi pedes, offero ipsi meum cor, & ut amet me, ipsum rogo: Non absterreor amplius horrore, sed dulcore ipsius attrahor, allicior & rapior. Ecce ergò te factum fratrem meum, ô Deus æternè, quem adoro! Non audebam attollere oculos meos, ad aspiciendum te in sinu divini Patris tui, absque pavore; sed modò aspicio te totus inundans gaudio in sinu amabilissimæ Matris tuæ;

Q3

Affectus amore plenus erga Filium Dei amore nostri infantili induturâ formâ.

tuz; & videris majori cum amoris teneritudine dicere mihi, quod dixerat olim Absverus E-
 Esth. 15. stheri: *Ego sum frater tuus, noli timere, non morieris; noli metuere mortem, quia veni, ut moriar pro te.*

O Angeli cœlorum nonnè contabulistis & defecistis omninò præ admiratione, dum DEum Majestatis in hoc conspexistis statu? & splendore gloriæ ipsius, in quibus videtis illum clarè, & profunda hæc annihilatio, ubi nunc obvelatos & absconditos videtis illos; hæc bonitatis abundantia, quæ dilabi ipsum fecit in extasin, & velut inebriatum amore, intra brachia hominum, nonnè abripiunt vos extra vosmetipsos?

Omnes creature admirari debent hæc prodigia. O magnum universum, quod tantas recepisti pulchritudines à sapientia Creatoris tui, dum extraxit te è nihilo omnipotenti manu suâ; quando vidisti Auctorem tuum accensere se ipsum numero & albo partium te componentium, eandemque infinitam pulchritudinem; quæ summè totum oblectat Paradisum, junxisse se tibi, ad majorem tibi conciliandam venustatem, quan-

tò perfundi debuisti in gaudio? Et quàm universalis insonuisse debuit jubilus, in cunctis mundi mansionibus, à cœlo usque ad ultimum aëris atomum? nonne effundere sese debuerunt in laudes, in benedictiones, in affectus gratitudinis, pro tam immenso sibi præstito beneficio?

Sed tu, anima mea, pro qua sunt facta hæc omnia, quid de tantis censes prodigiis? quanti pendis tantum tibi impensum amorem? Ingrata & insensata, ubi est reciprocus, quem illi respondis amor? pro te venit, te quærit, te desiderat cor ipsius, pro te eousque se exinanivit. An dicatur, non posse ipsum nec movere te, nec lucrari te, nec eruere è corde tuo quempiam gratitudinis affectum? Nonnè te pudeat, duritiam tuam excessisse teneritudinem cordis divini? Non, anima mea, tempus non est ampliùs resistendi, ceddendum est illi; sed totaliter & absolutè oportet te totam illius esse, quin aliquid excipias, & datam resumias fidem.

ARGU.